

El Duró Polític del Partit Comunista d'Espanya

denuncia la greu amenaça contra la pau

que l'imperialisme nordamericà servint-se del règim franquista fomenta a Espanya

"El poble espanyol no agafarà mai les armes contra la Unió Soviètica"

El Buró Polític del Partit Comunista d'Espanya denuncia davant el poble espanyol i l'opinió pública internacional la greu amenaça contra la pau que l'imperialisme nordamericà fomenta a Espanya tot servint-se del règim franquista.

Darrerament, caracteritzats representants oficials i militars nordamericans han visitat Espanya i s'han entrevistat amb Franco i amb l'Estat Major de l'Exèrcit franquista. En el mateix període, altres delegacions franquistes han visitat els Estats Units.

Conseqüència d'aquestes visites, els franquistes efectuen intensament obres d'ampliació en els aeròdroms i ports espanyols per tal de posar-los en condicions d'ésser utilitzats com a bases per l'aviació i la marina de guerra nordamericana.

Existeix ja un acord secret entre Franco i l'Estat Major nord-americà, independentment que no es consideri prudent encara que el règim feixista de Franco participi obertament en l'anomenada «aliança militar occidental» per evitar que aquesta aparegui al descobert, davant dels pobles amb tot el seu caràcter reaccionari.

L'existència d'aquest acord ha estat posat de manifest per Franco en el discurs que pronunciarà el passat dia 12 a Sevilla, en el qual ofereix la sang del poble espanyol als magatzams de Wall Street per a la realització de llurs plans d'agressió contra la Unió Soviètica i les democràcies populars. La confirmació amb llur actitud els representants dels Estats Units, pressionant per tota mà perquè l'O.N.U. retirés les sancions polítiques contra Franco, aprovades en l'Assemblea General.

Aquest acord tendeix no solament a utilitzar Espanya en una guerra contra la Unió Soviètica i les democràcies populars, a convertir-la en una colònia nordamericana; tendeix també a utilitzar l'Exèrcit de Franco, si arriba l'ocasió, com a germandat contra el moviment democràtic dels pobles de l'Europa occidental i, particularment, de França.

Els esdeveniments es produeixen amb tanta claredat que cada dia és comprovable més la força i el valor de la nostra denúncia — denúncia que han fet seva el poble espanyol i les forces democràtiques de tot el món — que el règim de Franco és un greu perill per a la pau.

Franco és la guerra. Al servei de l'imperialisme hitlerista; avui, al servei dels imperialistes nordamericans.

El règim franquista és l'expressió més brutal i desordenada del poder dels grans financers, industrials i terratinents del nostre país, d'aquestes castes que, inspirades per interessos de classe, nacionals i anti-espanyols, desfermaren fa dotze anys l'agressió contra el poble, la subjecció contra la República i vengueren la independència nacional als imperialistes hitlerians i canvi que aquestes sostinguessin llurs privilegis i llur dictadura de classe envoltant de la lluita democràtica del poble espanyol. Avui, les mateixes castes, mogudes pels mateixos interessos, es posen al servei del nou senyor, el gran imperium de l'imperialisme nordamericà, que prepara l'agressió contra la Unió Soviètica i els països de democràcia popular, contra els pobles lliures, a canvi que l'imperialisme els ajudi a mantenir-se al poder, enfront de la voluntat de la immensa majoria del poble espanyol.

«Denunciar aquesta perillosa activitat guerrera de l'imperialisme nordamericà i dels seus servidors franquistes, el Buró Polític del Partit Comunista d'Espanya posa igualment al descobert la completada obertura dels caps socialistes dretans espanyols.

Perquè si Franco, des del Poder, prepara la guerra antisoviètica i la destrucció i la ruïna del poble espanyol, els Prieto, Trifón i companyia, des de l'«oposició», aspiren a la mateixa cosa, treballen amb un objectiu idèntic.

Aquests caps socialdemocràtics dretans han fet públic un pretès pacte amb els monàrques. En el decurs de llur dretal disposició a col·laborar en els plans de guerra de l'imperialisme nordamericà i d'afereixen, cínicament, com a servidors més eficients que el mateix Franco, puix que, segons ells, estan en millors condicions per a mobilitzar el poble espanyol, perquè poden presentar-se encara davant d'ell, utilitzant el mirallat de «defensors de la democràcia».

El pacte s'omonarca-socialista no és un acord contra Franco; és una part del pla general de l'imperialisme per a portar endavant els seus fins agressius, i dels esforços que realitza la reacció espanyola per a mantenir el seu poder esclavitzador. És una aliança que l'imperialisme i la reacció espanyola utilitzen per a confondre, per a enganyar el poble; variant que tenen preparada per a servir-se d'ella si les circumstàncies ho demanen.

Als llurs jerguilles invocacions de «crear una «solució incurrenta», de «crear la guerra civil» — que és el que pretén Franco — ha deixat de sostenir contra els espanyols — els Prieto, Trifón i companyia frenen la resistència del poble espanyol contra el criminal règim franquista.

Però no vacil·larien a lluitar la sang i la vida de milions d'espanyols en una guerra bèl·lica i injusta al servei dels amos imperialistes contra el país del socialisme i les democràcies populars. Llur hipocresia i llur duplicitat van de bracet amb llur traïció al poble i a la República.

Per aquesta causa la lluita del poble espanyol contra el franquisme i els seus recolzadors imperialistes exigeix que sigui completada amb l'esforç perseverant per a desembarassar i allisar sense contemplacions els Prieto, Trifón i companyia, agents i servidors de l'imperialisme i de la reacció espanyola.

Els imperialistes nordamericans i llurs servidors de tota mena s'esquiven en llurs càlculs.

El poble espanyol no farà la guerra que els imperialistes i llurs lacais franquistes i prietistes volen. Desnajat, malmes, desorganitzat, va poder impedir ahir que els imperialistes hitlerians l'arrosseguessin a llur guerra de rapinya. Avui, per oposar-se a la que projecten els imperialistes nordamericans, compta amb més forces, més expertes i millor organitzades, malgrat el cruel terrer franquista, que continua demanant-li en la seva lluita al·liberadora compta també amb el suport i l'estímul de les forces gegantines, en creixement continu, del camp democràtic i antiimperialista.

El poble espanyol no farà la guerra que Franco vol, la guerra que els Prieto, Trifón i companyia volen. L'Exèrcit — els soldats fills del poble, les classes i els oficials que encara conserven el sentiment de la dignitat i del patriotisme — no es prestaria a combatre al servei dels

Lluita

Organ del Partit Socialista Unificat de Catalunya

SETMANARI - Num 177 - Ppau 10 fr. - 4 de Novembre del 1948 - Redacció i Administració: 33, r. de la Grange-aux-Belles, Paris-VI

Proletaris de tots els països, uniu-vos!

Demòcrates, antifranquistes!

Organitzacions democràtiques!

Adreceu telegrams i cartes urgents a la Capitania General de Catalunya, a Barcelona, reclamant la no execució de la sentència dictada contra els 80 patriotes catalans i la revisió de llur procés.

EL COMPANYY JOSEP STALIN

posa al descobert, en unes importants declaracions, la por dels fautors de guerra d'arribar a una entesa amb la Unió Soviètica

El passat dia 28 d'octubre el company Stalin, conciliador i resistent, cap de «Pravda», organ central del Partit Comunista (C) de la U.R.S.S., una intervenció. Heu's aï el text de les preguntes i de les respostes:

Primera pregunta. — Com aprecieu el resultat de la discussió al si del Consell de Seguretat en la qüestió relativa a la situació a Berlín, així com la conducta dels representants anglo-nordamericans i francesos en aquest afer?

Resposta. — Si, és cert. Com és una manifestació de la naturalesa agressiva de la política dels medis dirigents anglo-americans i francesos.

Segona pregunta. — És cert que el mes d'agost d'aquest any s'havia arribat a un acord entre les quatre potències sobre la qüestió de Berlín?

Resposta. — Sí, és cert. Com és sabut, el 30 d'agost darrer, s'havia arribat a Moscou, a un acord entre els representants de la U.R.S.S., dels Estats Units, de la Gran Bretanya i de França, amb vistes a prendre les mesures simultànies d'execució de les restriccions establertes sobre els transports, per una part, i per l'altra, d'introduir a Berlín el marc alemany de la zona soviètica com a moneda única. Aquest acord no afectava el prestigi de ningú, tenia en compte els interessos de les parts i garantia la possibilitat d'una col·laboració ulterior. Però els Governos dels Estats Units i de la Gran Bretanya han desautoritzat llurs representants a Moscou i han declarat aquest acord com no existent, és a dir, l'han violat en decidir portar la qüestió al Consell de Seguretat, on els anglo-americans disposen d'una majoria assegurada.

Tercera pregunta. — És cert

Quarta pregunta. — Seria possible explicar-ne les raons?

Resposta. — Això s'explica pel fet que els promotors de la política agressiva als Estats Units i a Anglaterra no es consideren interessats a assegurar un acord o una col·laboració amb la Unió Soviètica. No necessiten cap acord ni cap col·laboració, sinó «converses» amb l'acord o fracassar aquest acord i fer la Unió Soviètica responsable del fracàs, amb la qual cosa s'intenta demostrar la impossibilitat d'una col·laboració amb la U.R.S.S.

La cosa que els fautors de guerra temen més és que res és la cooperació amb la U.R.S.S., donat que la política de cooperació amb ella compromet les posicions dels fautors de guerra i despulla de tot objectiu la política agressiva d'aquests senyors.

Per això és, justament, que fan fracassar els acords ja realitzats, desautoritzen llurs representants que han elaborat aquests acords amb la U.R.S.S., i, en violació de la Carta de l'O.N.U., porten la qüestió davant el Consell de Seguretat, on tenen una majoria assegurada i on poden demostrar que això per demostrar la impossibilitat d'una cooperació amb la U.R.S.S., per demostrar que una nova guerra és indispensable i preparar així les condicions per al desfermament d'aquest conflicte.

La política actual dels dirigents anglo-americans és ben bé una política d'agressió i de fomentadors de guerra.

Cinquena pregunta. — I com cal considerar la conducta dels representants dels sis Estats al si del Consell de Seguretat: de Xina, del Canadà, de Bèlgica, de l'Argentina, de Colòmbia i de Síria?

Resposta. — Aquests senyors recolzen manifestament la política d'agressió, la política de desfermament de la guerra.

Sisena pregunta. — A què pot portar tot això?

Resposta. — Això només pot desembocar en un fracàs vergonyós dels instigadors d'una nova guerra. Churchill, principal instigador d'una nova guerra, ha assolit ja perdre la confiança de la seva nació i de les forces democràtiques de tot el món. La mateixa sort espera tots els altres instigadors de guerra. Els pobles es recorden encara massa bé dels horrors de la recent guerra i les forces de l'opinió pública, que estan a favor de la pau, són massa poderoses perquè els deixebles de Churchill i de la mateixa agressió prevalguin sobre elles i puguin fer-les girar del costat d'una nova guerra.

ALS 31 ANYS DE LA REVOLUCIO SOCIALISTA D'OCTUBRE

La Unió Soviètica, capdavantera de la lluita per la pau i la democràcia

FA 31 anys que la Revolució Socialista d'Octubre, dirigida pel Partit Bolxevic, allibera la sisena part de la terra del règim capitalista.

Per primera vegada a la Història, una revolució suprimeix la divisió de la societat en explotats i explotadors. En alliberar-se de l'opressió capitalista, la classe obrera alliberada al mateix temps tota la societat i obrí una nova era de la història de la humanitat.

Amos del Poder polític i basant-se en les ensenyances immortals del

marxisme-leninisme, els bolxevics russos han creat una societat nova, sense explotats ni explotadors, han establert un règim polític basat sobre l'aliança fraternal dels treballadors de la ciutat i del camp i en l'estreta amistat i col·laboració de les diferents nacionalitats iguals en drets.

La Revolució Socialista d'Octubre ha demostrat que la classe obrera és capaç d'agafar el Poder polític a les seves mans i construir el socialisme, que les teories del socialisme científic de Marx són realitzables.

Quan fa 100 anys, Marx i Engels

van escriure el Manifest del Partit Comunista, la teoria del socialisme científic era, malgrat tota la seva justesa, una teoria que calia transformar en la pràctica. La Revolució Socialista d'Octubre ha estat la demostració palpable de la justesa d'aquesta teoria, la realització pràctica de les aspiracions i dels somnis de moltes generacions de revolucionaris d'arreu del món.

La Revolució Socialista d'Octubre ha donat a la humanitat d'avantguarda, als treballadors de tot el món, la prova evident i irrefutable

de la superioritat decisiva del sistema socialista sobre el sistema capitalista.

Aquesta superioritat ha estat demostrada en la pau i en la guerra. En aquests 31 anys, i malgrat les contínues agressions imperialistes, la U.R.S.S. ha esdevingut un poderós Estat, políticament i econòmicament independent. En la guerra contra els agressors hitlerians, els pobles de la U.R.S.S., indissolublement units i sota la direcció del Partit Bolxevic, encapçalat pel company Stalin, han suportat el pes principal de la guerra i han jugat el paper de capdavantera en l'esforç necessari per a vèncer. I malgrat les pèrdues materials immenses que la U.R.S.S. ha sofert, l'Estat soviètic és avui més poderós que mai, i el seu prestigi creix cada dia arreu del món, sobretot entre la classe obrera i les masses treballadores i progressives.

Moscú dóna a conèixer el text de l'acord sobre Berlín

La premsa i la ràdio soviètiques donaren a conèixer dissabte passat una nota de l'Agència Tass amb el text del projecte de Resolució acordat el 24 d'octubre a París entre Andrei Vitxinski i el senyor Bramuglia, delegat argentí i president del Consell de Seguretat.

L'acord es realitzava el dia 24. El dia 25, els delegats dels Governos occidentals renegaven d'ell, amb la qual cosa manifestaven llur voluntat deliberada de no arribar a cap solució en el problema de Berlín.

Heu's aï el text fonamental del projecte de resolució sobre el qual s'havia arribat a un acord i que el company Stalin menciona en les seves declaracions:

«Tenint en compte l'alta responsabilitat que incombeix al Consell de Seguretat en el manteniment de la pau internacional i de la seguretat, i actuant d'acord amb l'article 40 de la Carta per impedir l'agreuament de la situació a Berlín i preparar la solució d'aquesta qüestió, el Consell de Seguretat, exhorta els quatre Governos: França, Regne Unit, Estats Units d'Amèrica i Unió de Repúbliques Socialistes Soviètiques, que tenen a Alemanya i a Berlín la responsabilitat d'ésser les potències ocupants:

- 1) A prevenir qualsevol incident susceptible d'agreuament l'actual situació;
- 2) A prendre simultàniament les mesures següents:

- a) Alliberament immediat per totes les parts, de totes les restriccions sobre les comunicacions, els transports i el comerç entre Berlín i les zones occidentals d'Alemanya; de totes les restriccions en els transports i el comerç venint de la zona soviètica a Alemanya i anant cap a aquesta zona. (Es tracta de restriccions introduïdes després del primer de març 1948.)
- b) Convocatòria immediata d'una Conferència dels quatre comandants militars, amb vistes i completar l'acord sobre la unificació de la moneda a Berlín, sobre la base del marc alemany de la zona soviètica. La circulació del marc alemany de la zona soviètica i l'eliminació del marc B occidental serà fixada en comú pels quatre comandants. Tot això es complirà sobre la base de l'acord realitzat entre els quatre Governos el 30 d'agost del 1948 a Moscou.

Totes aquestes mesures seran aplicades sota el control de la Comissió financera quadripartita. Aquestes mesures hauran d'ésser realitzades el 20 de novembre del 1948.

Els guerrillers lleonesos han ocupat Santa Rubia

El 23 de setembre, un destacament guerriller es presentà al poble de Santa Rubia, província de Lepn, en el qual van romandre unes quantes hores dedicats a fer un intens treball polític entre aquells camperols.

Tots els vilatans, reunits a la plaça del poble, van tributar una gran acollença als soldats de la República, els quals els van exposar els objectius que perseguixen en lluitar contra el franco-falangisme, que no donen altres que el d'alliberar als pobles hispànics de la tirania que Franco i la seva banda exerceixen damunt d'ells.

Un guàrdia civil i dos falangistes greument ferits

Al terme d'Hornachuelos, els patriotes cordovesos van preparar fa pocs dies una emboscada a les forces de guàrdia civil, de la qual van resultar un guàrdia i dos falangistes greument ferits.

Els guerrillers van retirar-se sense cap baix.

Josep MOIX

Cinquanta anys de vida i 32 al servei de la classe obrera

El company Josep Moix, secretari del P.S.U., el secretari general de la U.G.T. de Catalunya, ha complert aquest 28 d'octubre 50 anys i una ja llarga vida de 32 anys dedicats al servei de la classe obrera, 32 anys de militant revolucionari.

Josep Moix, dirigent sindicalista a Sabadell, fou conegut i estimat tot seguit per la classe obrera catalana tota, per tal com a la seva probitat i energia afegix un gran talent d'orador que ha sabut sempre aixecar les masses amb el seu verb càlid i l'entenedor de la seva paraula, condicions naturals que el llarg dels anys ha enriquit i ha fet de les seves intervencions, estudiant que l'havia de portar, necessàriament, a adoptar la teoria revolucionària del marxisme-leninisme-stalinisme, a incorporar-se a la lluita política del partit de la classe obrera catalana, el partit d'avantguarda revolucionària que és el P.S.U. de C., del qual ha esdevingut secretari.

Fili i defensor abnegat de la classe obrera, el sindicalista confederal d'una joventut plena de lluites i de persecucions, d'exilis i d'empresonaments, abans d'esdevenir el militant i dirigent comunista d'avui, fou l'anima dels Sindicats d'Oposició que a Sabadell van barrar el pas al contrarevolucionari moviment de la F.A.I. que tan nefasta influència exercí en els rengles de la C.N.T., per la qual cosa una mà assassina, armada per la F.A.I. i pagada per la reacció, atemptà el 1932 contra la seva vida. Pel bé de la classe obrera, Josep Moix no morí en aquell iniquificable atemptat i el proletariat de Catalunya compta avui amb un dirigent per l'experiència de 32 anys de lluites fecundes i enriquides amb l'arma del marxisme-leninisme.

Josep Moix, veïdor de Sabadell, dirigent sindicalista confederal, militant i dirigent comunista, secretari del P.S.U., secretari general de la U.G.T. de Catalunya, revolucionari de tota la vida, al peu del seu teier o al Sindicat tèxtil, o a l'Alcaldia de Sabadell, o al ministeri de Treball del Govern de la República en les dures jornades de la nostra guerra contra el feixisme, i ara en un lloc de direcció de la lluita contra Franco, ha format i forma sempre a primer rengle en la lluita històrica del proletariat i el poble del nostre país.

En aquest cinquantè aniversari, desitgem al nostre company Josep Moix llarga anys de vida en bé de la classe obrera i de la lluita dels pobles hispànics contra el règim de Franco i el recobrament de la República democràtica i les llibertats nacionals de Catalunya.

Paris, 28 d'octubre del 1948.
El Secretariat del Comitè Central del P.S.U. de C.

Contribució al coneixement dels agents provocadors sorgits dels grups anarquistes

per Rafael VIDIELLA

J. SOLER publica a «C.N.T.» del 26 d'octubre una crítica de la meua novel·la «Los Mismos de Ayer». Agraiu la seva propaganda, però com deixar ben clara la primera de les dues notes que la Redacció de «C.N.T.» ha escrit al peu de la crítica esmentada. Això és necessari perquè a la vegada provarà a J. Soler que jo no m'introduïc al meu...

d'establir contacte amb els nutils revolucionaris fins que, detingut a l'una, vaig passar prop de dos anys més entre les presons de San Sebastián, Madrid i València. I ara apareix un altre agent provocador, sorgit dels grups anarquistes. El comissari de policia de Madrid, Fenoll — de trista memòria — abans d'enviar-me a la presó, em va tenir deu dies incomunicat a la presó, amb els calabossos de la Direcció General de Seguretat, passant-me que jo havia anat a Madrid a organitzar — només! — que l'assassinat d'Alfons XIII, Primo de Rivera i Martínez Anido, que era aleshores ministre de la Governació.

ginació. Això no és dir que els anarquistes hagin d'ésser forçosament degenerats o provocadors, cosa que, si vols ésser objectiu, no veuràs en la meua novel·la, car en ella vivien anarquistes honrats que per llur manca de teoria revolucionària, per la manca de vigiliància en llurs rengles — propi de llurs gaimatistes ideològics — són víctimes propiciatòries de tota mena d'agents provocadors que infiltra en totes les èpoques la reacció.

La Redacció de «C.N.T.» ha de saber — i hauria l'obligació de saber — la història de la C.N.T. i que jo no vaig deixar...

Aquest degenerat, si encara viu i se'l pogués fer parlar, descobriria que tot el treball dels provocadors de l'atracament que l'any 1923 va costar morir a la guillotina els anarquistes Recasens i Castro i a la Guàrdia a perpetuïtat un altre anomenat Casals.

De llur gaimatisme ja va dir Engels que era una amalgama de Stirner i Protodan, batejada per Bakunin d'anarquisme i que, degenerant en el curs del temps — guardant naturalment la mateixa distància que va de l'anarquisme a la P. A. I. — es contagia de tota la ideologia individualista de la burgesia de llurs rengles — i que, degenerant, ha anat rodolant cap a Nietzsche, Vargas Vila, Pitagor i els existencialistes actuals.

«En la estocada o els anarquistes fudomde a París per representar (2) a la C.N.T. nòdie sobe por qué.»

La degeneració i la provocació infiltrades en els grups anarquistes no ho inventa Fenoll, J. Soler, i la realitat és sempre prou rica i no hi ha necessitat de valer-se de la im-

A J. Soler i a la Redacció de «C.N.T.» els ha sortit, doncs, el tret per la culata. No hi ha lloc per a «terceres posicions» o «terceres forces», que no serien altra cosa que una forma hipòcrita o inconscient de servir els plans i interessos de l'imperialisme.

El Comunicat del Buró Polític del Partit Comunista d'Espanya

(Ve de la pàg. 1)

penya Espanya a la guerra hitleriana, el nostre Comitè Central, en el seu Manifest del 16 de setembre, demanava als espanyols que estimessin Espanya, qüestió que fos la classe social a la qual pertanguessin i la ideologia que sustentessin, que s'unissin per impedir que Franco i la Falange llancessin Espanya a la manca de la guerra.

La salvació del poble espanyol està en la preparació i organització de les seves forces per a eliminar el règim franquista, per a impedir que aquest l'empenyi traïdorament a l'abim de la destrucció, de la misèria i de la mort. La salvació del poble espanyol està en un règim republicà, veritablement democràtic, que allunyi el poble del camí de la guerra; que utilitzi i dirigeixi totes les energies populars en la reconstrucció pacífica i progressiva del país; que assegurï al poble una vida de pau, de democràcia, de benestar i de tranquil·litat. L'existència i consolidació d'aquest nou règim únicament podrà ésser garantida mitjançant la participació activa i dirigida, al costat de totes les forces democràtiques i antifranguistes, de la classe obrera i del seu Partit Comunista, defensor d'avantguarda de la independència nacional.

De llur gaimatisme ja va dir Engels que era una amalgama de Stirner i Protodan, batejada per Bakunin d'anarquisme i que, degenerant en el curs del temps — guardant naturalment la mateixa distància que va de l'anarquisme a la P. A. I. — es contagia de tota la ideologia individualista de la burgesia de llurs rengles — i que, degenerant, ha anat rodolant cap a Nietzsche, Vargas Vila, Pitagor i els existencialistes actuals.

El Buró Polític del Partit Comunista d'Espanya s'adreça en particular a tots els seus militants perquè, en tots els llocs on es trobin continuïn com fins ara donant les més altes proves d'audàcia, fermesa, combativitat i esperit d'abnegació i sacrifici per a denunciar davant del poble els perills que l'amencen, per a fonde'ls amb les més àmplies masses; per agrupar-les, organitzar-les i dirigir-les en llur acció per tal de fer més extensa i profunda la resistència nacional contra el franquisme i contra els seus propòsits i preparatius guerrers; per accelerar l'enfermament de Franco i el restabliment de la República.

Així és veritat des de l'agent provocador Ascheri, passant per Rull, pel confident Ferrer, president del Síndic metallúrgic de Barcelona, per Anibal Calero, per Pelejero, per Pallas, per Fedec, pel «Portugués»...

El Buró Polític del Partit Comunista d'Espanya s'adreça també a totes les forces democràtiques i progressives del món, i els demana que augmentin llur vigilància i llur protesta per les activitats de l'imperialisme nordamericà, encaminades a fer d'Espanya una plaça d'armes dirigida contra la pau i la llibertat dels pobles i aixequin constantment llur acció de condemna i repulsa del règim franquista i de solidaritat activa amb la lluita alliberadora del poble espanyol.

27 d'octubre del 1948.

El Buró Polític del Partit Comunista d'Espanya

La lluita d'Espanya és inseparable de la lluita per la pau

afirma Oscar LANGE

Amb motiu de celebrar-se l'exposició organitzada per l'Associació Franco-Espanya, Oscar Lange, delegat permanent de Polònia a l'O.N.U., ha pronunciat el passat dissabte una conferència al local de l'exposició.

en aquest estat de coses la lluita contra Franco pren una posició dominant.

La Delegació polonesa, en defensa de l'esmentada causa, l'abril del 1946 va plantejar el problema a l'O.N.U. i avui insisteix a plantejar-la novament.

El primer motiu que ens guia és la pau. Cap país no ha estat tant destruït com Polònia i cap no ha sofert com el nostre els horrors de l'ocupació i això ens ha donat molta experiència.

El senyor Lange va començar dient que agrair a Franco-Espanya l'oportunitat que li donava de pronunciar la conferència i la satisfacció que li produïa de veure que una part important de l'Exposició està dedicada a Polònia i, més concretament, al Batalló «Dombrowski» de les Brigades Internacionals, format per 5.000 polonesos que es van cobrir de glòria en la defensa de la República Espanyola, causa justa que els polonesos continuen a defensar.

«I si avui en nom del poble i del Govern de Polònia puc demostrar la simpatia envers el poble espanyol, no faig convençut que la causa de la República Espanyola és la causa de Polònia i de tots els pobles que lluiten per la pau i el progrés social.»

«Pensem que la lluita contra Franco és inseparable de la lluita contra la guerra, per la pau. Aquesta lluita es mena a l'O.N.U. i a cada país, entre les forces populars i la reacció i aquestes darreres es veuen recollides per feixistes que han sobreviscut, com són Grècia i Espanya i...

«Fa unes setmanes denunciàvem l'esperit de «selecció» que presideix el galdós butlletí editat pel Servei Català d'Informacions, tot el dedicat a fer prosperar la capitulació davant el franquisme i tot el saturat de l'anticomunisme pleni als imperialistes anglo-americans.»

«I tot plegat finançat amb diners dels catalans, de tots els catalans, per tal com és la Generalitat de Catalunya qui l'edita, per bé que els seus redactors són tots d'un sol partit.»

«Redactors que, malgrat la palmetada, no han rectificat en res, ans al contrari insisteixen en llur antipatriòtic joc als enemics de la República i de les llibertats nacionals de Catalunya, només possibles amb la República democràtica que les va restaurar el 1931 i l'únic règim que pot tornar-les a restaurar.»

«En resum, agrupar encara més el règim de presó que, com va dir el company Comorera referint-se al règim franquista, un règim xop de sang i que esdevé, a les acabades, cada dia més cruel.»

«En allò que no existeixen, però, informacions és en la campanya per mirar de salvar els 80 patriotes catalans suats jutjats i condemnats iniquament a Barcelona pel franquisme. I no hi insisteixen, per la simple i vergonyosa raó que no hi han dedicat mai ni una sola ratlla. Ni en el moment de fer-se públic el procés, ni durant la seva celebració, ni ara que tal vegada hi ha ja afusellats vuit catalans als glacis de Montjuïc, víctimes d'aquesta nova i monstruosa trama del règim que no crema gens la sang dels redactors del butlletí de la rue Washington de París.»

«Aquestes i no altres són les raons de la visita de l'Aiyaglas a la «Model» de Barcelona.»

«Es que el President, senyor Irla, ho sap?»

LA COOPERACIÓ AGRÍCOLA ES OBRA dels pagesos treballadors i no de Falange

UNA modalitat de la demagogia falangista és atribuir-se com a obra pròpia del seu règim, allò que és obra dels pagesos treballadors durant els anys de República i de Catalunya autònoma, i fins i tot, de força anys abans: L'obra de cooperació agrícola.

Cervera, de Guissona i d'Agramunt. Ha estat degut a la iniciativa cooperativa dels pagesos d'aquelles contrades, i no pas a la de Falange, que s'han muntat els molins d'oli, molins d'oli amb una capacitat diària per a molir 372.000 quilos d'olives, molins de pinsos, servei distribuïdor d'adobs — aquests no funcionen perquè els adobs no existien per culpa del règim franquista —, etc. I consti que només ens referim a les comarques de Lleida.

esforços, de privacions i de sacrificis de la pagesia treballadora per a defensar d'un sistema feudal d'exploració del camp, d'un sistema comercial abusiu, d'una usura sense entranyes, etc.; per a nosar els fonaments de la col·lectivització del treball que el faci econòmicament més rendidor, de la mecanització i de la industrialització de la nostra agricultura que alliberarà el pagès de l'exploració del terratinent i de l'esclavitud de les formes de treball.

En «La Vanguardia» del dia 15 d'octubre proposat i en la part dedicada a «Notas de la Región», trobem una crònica dedicada a l'imprescindible de la cooperació agrícola a les comarques de Lleida. Fa especial esment al grau de desenvolupament que la cooperació agrícola ha adquirit a Les Garrigues, a la Segarra i a la Ribera del Sió.

Ha estat gràcies a l'obra cooperativa dels pagesos en període republicà i autònom de Catalunya que les comarques de Lleida disposen de centrals pasteuritzadores de llet, que funcionen caixes rurals de crèdit, molins d'oli amb una capacitat diària per a molir 372.000 quilos d'olives, molins de pinsos, servei distribuïdor d'adobs — aquests no funcionen perquè els adobs no existien per culpa del règim franquista —, etc. I consti que només ens referim a les comarques de Lleida.

La Falange no solament no ha creat res nou, sinó que ha pretès desfer — i en bona part ha desfet — el que estava creat en cooperació agrícola. La resta la ha falsejat, fent dels Sindicats Cooperatius, democràtics, «hermandades» medievals, organitzacions verticals per a poder utilitzar-les millor per al seu estratègia al camp, antisocial i antinacional.

Estem, però, en condicions d'afirmar que amb tot el temps de dominació falangista no s'ha constituït ni un sol Sindicat agrícola cooperatiu. En canvi, la Falange ha falsejat el caràcter democràtic i popular dels que estaven constituïts, per convertir-los ens instruments corporatius, patriarcalis, reaccionaris, en els quals els drets dels socis a dirigir-los i administrar-los, són determinats pel grau d'adhesió al «Movimiento» i per la quantia de llurs accions.

Ara preté atribuir-se com a obra pròpia, allò que, malgrat tot, no ha pogut destruir gràcies a la fermesa dels nostres pagesos, que els nostres pagesos volen mantenir com un baluard des del qual reiniciaran l'obra cooperativa democràtica i popular, de la qual van obtenir i esperen tan esplendids resultats.

El clau de la visita de l'Aiyaglas a la «Model» de Barcelona és la visita de l'Aiyaglas a la «Model» de Barcelona, és més lògic explicar-nos-la per la raó que deixem exposada més amunt.

Només els pagesos treballadors saben el que els ha costat la fundació d'un Sindicat Cooperatiu, la construcció de l'edifici propi, la instal·lació de molins, de premses, de dipòsits, de cellers; la dotació de l'atillatge adequat per a les necessàries manipulacions dels productes, etc. Treball dels diumenges i altres dies festius; dels dies de maltempes per a treballar al camp; treball dels avis, dels pares, dels fills, de la mulla i el carro, tot donat, tot i tots per a pujar el Sindicat.

El senyor De Francisco ha dit que la Comissió especial del P.S.O.E. no ha complert els acords de Tolosa. I d'això és del que es queixa. Aleshores, cal preguntar-li: està o no està d'acord amb els acords de Tolosa?

«El clau de la visita de l'Aiyaglas a la «Model» de Barcelona és la visita de l'Aiyaglas a la «Model» de Barcelona, és més lògic explicar-nos-la per la raó que deixem exposada més amunt.»

Car el pagès sabia o intuïa que el sistema cooperatiu era un pas important i segur que li permetria sortir del seu isolament que el mantenia emborrit, sotmès a uns mètodes de treball antiquats i a unes relacions comercials antieconòmiques que la Falange ha agreujat.

Està o no està d'acord amb oferir Espanya com a cap de pot estratègic i «coixí atòmic» del Bloc Occidental antisoviètic i antidemocràtic? Pux que aquests foren els acords de Tolosa.

«El clau de la visita de l'Aiyaglas a la «Model» de Barcelona és la visita de l'Aiyaglas a la «Model» de Barcelona, és més lògic explicar-nos-la per la raó que deixem exposada més amunt.»

Ha estat degut a la idea de la cooperació, tan arrelada en la nostra pagesia treballadora, i no pas a «la obra sindical de la Falange», que s'han muntat els molins fariners de...

Està o no està d'acord amb oferir Espanya com a cap de pot estratègic i «coixí atòmic» del Bloc Occidental antisoviètic i antidemocràtic? Pux que aquests foren els acords de Tolosa.

«El clau de la visita de l'Aiyaglas a la «Model» de Barcelona és la visita de l'Aiyaglas a la «Model» de Barcelona, és més lògic explicar-nos-la per la raó que deixem exposada més amunt.»

«Ara podria anunciar una sèrie d'exemples magnífics en la difusió i venda de l'opuscle del company Joan Comorera en el qual es denuncia els crims que el franco-falangisme comet a la presó «Model» de Barcelona.»

«El clau de la visita de l'Aiyaglas a la «Model» de Barcelona és la visita de l'Aiyaglas a la «Model» de Barcelona, és més lògic explicar-nos-la per la raó que deixem exposada més amunt.»

«El clau de la visita de l'Aiyaglas a la «Model» de Barcelona és la visita de l'Aiyaglas a la «Model» de Barcelona, és més lògic explicar-nos-la per la raó que deixem exposada més amunt.»

«Ara podria anunciar una sèrie d'exemples magnífics en la difusió i venda de l'opuscle del company Joan Comorera en el qual es denuncia els crims que el franco-falangisme comet a la presó «Model» de Barcelona.»

«El clau de la visita de l'Aiyaglas a la «Model» de Barcelona és la visita de l'Aiyaglas a la «Model» de Barcelona, és més lògic explicar-nos-la per la raó que deixem exposada més amunt.»

«El clau de la visita de l'Aiyaglas a la «Model» de Barcelona és la visita de l'Aiyaglas a la «Model» de Barcelona, és més lògic explicar-nos-la per la raó que deixem exposada més amunt.»

Els oblitats del «Servei Català d'Informacions»

Fa unes setmanes denunciàvem l'esperit de «selecció» que presideix el galdós butlletí editat pel Servei Català d'Informacions, tot el dedicat a fer prosperar la capitulació davant el franquisme i tot el saturat de l'anticomunisme pleni als imperialistes anglo-americans.

«I tot plegat finançat amb diners dels catalans, de tots els catalans, per tal com és la Generalitat de Catalunya qui l'edita, per bé que els seus redactors són tots d'un sol partit.»

«Redactors que, malgrat la palmetada, no han rectificat en res, ans al contrari insisteixen en llur antipatriòtic joc als enemics de la República i de les llibertats nacionals de Catalunya, només possibles amb la República democràtica que les va restaurar el 1931 i l'únic règim que pot tornar-les a restaurar.»

«En allò que no existeixen, però, informacions és en la campanya per mirar de salvar els 80 patriotes catalans suats jutjats i condemnats iniquament a Barcelona pel franquisme. I no hi insisteixen, per la simple i vergonyosa raó que no hi han dedicat mai ni una sola ratlla. Ni en el moment de fer-se públic el procés, ni durant la seva celebració, ni ara que tal vegada hi ha ja afusellats vuit catalans als glacis de Montjuïc, víctimes d'aquesta nova i monstruosa trama del règim que no crema gens la sang dels redactors del butlletí de la rue Washington de París.»

«Aquestes i no altres són les raons de la visita de l'Aiyaglas a la «Model» de Barcelona.»

«Es que el President, senyor Irla, ho sap?»

El senyor De Francisco ha de dir amb qui està

En el nostre darrer número publicàvem un extret de les declaracions fetes pel senyor Enrique De Francisco a l'Agència Ider-Press. L'expressió de la Comissió Executiva del P.S.O.E. (grup pretista) a l'exili diu que està en desacord amb els resultats assolits per la Comissió especial nomenada a Tolosa ara fa un any, però no aclarirà, en absolut, la seva posició política davant dels problemes fonamentals que preocupen avui els pobles hispànics.

El senyor De Francisco ha dit que la Comissió especial del P.S.O.E. no ha complert els acords de Tolosa. I d'això és del que es queixa. Aleshores, cal preguntar-li: està o no està d'acord amb els acords de Tolosa?

«El clau de la visita de l'Aiyaglas a la «Model» de Barcelona és la visita de l'Aiyaglas a la «Model» de Barcelona, és més lògic explicar-nos-la per la raó que deixem exposada més amunt.»

«El clau de la visita de l'Aiyaglas a la «Model» de Barcelona és la visita de l'Aiyaglas a la «Model» de Barcelona, és més lògic explicar-nos-la per la raó que deixem exposada més amunt.»

«El clau de la visita de l'Aiyaglas a la «Model» de Barcelona és la visita de l'Aiyaglas a la «Model» de Barcelona, és més lògic explicar-nos-la per la raó que deixem exposada més amunt.»

«El clau de la visita de l'Aiyaglas a la «Model» de Barcelona és la visita de l'Aiyaglas a la «Model» de Barcelona, és més lògic explicar-nos-la per la raó que deixem exposada més amunt.»

«El clau de la visita de l'Aiyaglas a la «Model» de Barcelona és la visita de l'Aiyaglas a la «Model» de Barcelona, és més lògic explicar-nos-la per la raó que deixem exposada més amunt.»

«El clau de la visita de l'Aiyaglas a la «Model» de Barcelona és la visita de l'Aiyaglas a la «Model» de Barcelona, és més lògic explicar-nos-la per la raó que deixem exposada més amunt.»

«El clau de la visita de l'Aiyaglas a la «Model» de Barcelona és la visita de l'Aiyaglas a la «Model» de Barcelona, és més lògic explicar-nos-la per la raó que deixem exposada més amunt.»

«El clau de la visita de l'Aiyaglas a la «Model» de Barcelona és la visita de l'Aiyaglas a la «Model» de Barcelona, és més lògic explicar-nos-la per la raó que deixem exposada més amunt.»

«El clau de la visita de l'Aiyaglas a la «Model» de Barcelona és la visita de l'Aiyaglas a la «Model» de Barcelona, és més lògic explicar-nos-la per la raó que deixem exposada més amunt.»

«El clau de la visita de l'Aiyaglas a la «Model» de Barcelona és la visita de l'Aiyaglas a la «Model» de Barcelona, és més lògic explicar-nos-la per la raó que deixem exposada més amunt.»

«El clau de la visita de l'Aiyaglas a la «Model» de Barcelona és la visita de l'Aiyaglas a la «Model» de Barcelona, és més lògic explicar-nos-la per la raó que deixem exposada més amunt.»

«El clau de la visita de l'Aiyaglas a la «Model» de Barcelona és la visita de l'Aiyaglas a la «Model» de Barcelona, és més lògic explicar-nos-la per la raó que deixem exposada més amunt.»

«El clau de la visita de l'Aiyaglas a la «Model» de Barcelona és la visita de l'Aiyaglas a la «Model» de Barcelona, és més lògic explicar-nos-la per la raó que deixem exposada més amunt.»

Edicions «Lluita»

té a la vostra disposició els materials que a continuació s'esmenten procedents de «EDICIONS EN LENGÜES ESTRANGERES» de Moscú.

MARX-ENGELS. — Manifesto del Partido Comunista...	Fr. 20
C. MARX. — Trabajo asalariado y capital...	10
— Crítica del programa de Gotha...	10
F. ENGELS. — Del socialismo utópico al socialismo científico	30
V. LENIN. — Obras Escogidas (II tomo)	280
— Marx-Engels y el marxismo...	200
— El Estado y la Revolución...	40
— El imperialismo, fase superior del capitalismo...	50
— ¿Quiénes son los amigos del pueblo?...	50
— ¿Qué hacer?...	40
— Un paso adelante, dos pasos atrás...	40
— La revolución proletaria y el renegado Kautsky...	100
J. STALIN. — Historia del P.C. (b) de la U.R.S.S.	125
— Cuestiones del leninismo...	20
— El marxismo y la cuestión nacional...	40
— Sobre el materialismo dialéctico y el materialismo histórico...	15
PLEJANOV. — El papel del individuo en la historia...	15
— Concepción materialista de la historia...	15
V. KARPINSKI. — Estructura social y de Estado de la URSS	100
Esbozo biográfico de Stalin	40
Documentos y materiales en vísperas de la segunda guerra mundial	100
Falsificadores de la Historia	10
V. MOLOTOV. — El camino del Progreso...	10
O. KUUSINEN. — Los socialdemócratas de derecha contemporáneos	10
A. ZHDANOV. — Sobre la situación internacional...	5
A. TOLSTOI. — Ivan el Terrible...	150
CHEJOV. — Teatro	150
R. VIPPER. — Ivan IV	150
B. GREKOV. — La cultura de la Rus de Kiev	120
S. GOBULOV. — Bagration	80
F. PANFEROV. — La lucha por la paz (1 volumen)	100
V. NEKRASOV. — En las trincheras de Voljograd...	90
«NOVELAS CORTAS». — 25 novelas de Máxim Gorkui	200
A. Tolstói, Erenburg, Simonov, Grosman, etc.	50
«LITERATURA SOVIÉTICA». — (Revista mensual)	50
EDICIONS «LLUITA»	
Opuscles en català	
J. COMORERA. — La Batalla de la Pau...	10
— La gran lluita dels pagesos catalans...	10
— Els separatistes d'un i altre costat de l'Ebre...	10
— El camí de la Victòria...	10
— Denunciem els monstruosos crims que Franco i la Falange cometien a la presó «Model» de Barcelona	10
Carta Oberta del Partit Socialista Unificat de Catalunya a tots els catalans	15
MARX-ENGELS. — Manifest del Partit Comunista	10
V. MOLOTOV. — El camí del Progreso	10
A. VITXINSKI. — Per la pau entre les Nacions Unides!	10
— Contra els provocadors d'una nova guerra!	10
R. VIDIELLA. — Los mismos de ayer (Novel·la)	200

Als 31 anys de la Revolució Socialista d'Octubre

(Ve de la pàg. 1)

El company Stalin ha demostrat que la coexistència pacífica del règim socialista i del règim capitalista és possible i inevitable durant un període llarg, que la cooperació d'aquests dos sistemes és possible. Aquesta coexistència, aquesta cooperació internacional, és clar, ha de recolzar sobre el respecte dels acords establerts, sobre el respecte de la independència i sobirania nacionals de tots els països, grans o petits.

Els amos de la política imperialista, els taurons de la finança, no volen, però, aquesta cooperació i coexistència pacífica. Amb llurs actes, reneigats dels tractats lliurement signats, prossequint una política d'expansió i agressió contra la independència i sobirania nacionals dels pobles que cau a llurs urpes, els imperialistes, els nordamericans en primer lloc, demostren que la pau i el benestar dels pobles és la darrera de llurs preocupacions i que estan disposats a ofegar el món en sang per tal d'assolir llurs objectius imperialistes.

Els fets demostren, i els factors de guerra fan bé de recordar-ho, que els homes soviètics, els més fervorosos amants de la pau, són capaçs de donar dos cops per cada cop que reben, que els més decidits partidaris del treball pacífic i creador són també els millors combatents, els més abnegats defensors de la pàtria socialista quan aquesta és atacada i es veu en perill.

Per això les forces progressives i democràtiques de tots els països s'agrupen avui entorn de la Unió Soviètica i formen, sota la direcció del País del Socialisme, l'ampli i poderós camp ant imperialista i democràtic enfront del camp imperialista i antidemocràtic dels enemics de la pau i del progrés.

En les seves relacions internacionals, a l'O.N.U. i fora d'ella, el Govern de la Unió Soviètica demostra, no solament amb paraules, sinó sobretot amb fets, el seu desig de con-

solidar la pau i fer-la duradora. La política exterior de la Unió Soviètica és una política de pau perquè el Socialisme necessita la pau per a desenvolupar incansablement les seves conquestes pacífiques en el terreny de l'edificació industrial, agrícola, cultural i científica, per a millorar constantment el nivell de vida de les masses treballadores, per a passar al comunisme, etapa superior de convivència entre els homes.

Aquest desig de pau dels pobles soviètics es fon amb el desig de milions i milions de gent senzilla que formen en el camp ant imperialista i democràtic i que, al costat de la Unió Soviètica, lluiten en tots els fronts per a salvar la pau i desenvolupar la democràcia, per a fer marxar endavant la roda de la Història cap a noves formes socials més justes i humanes.

Contra aquesta força invencible, contra els milions i milions de treballadors i democràtics que al costat de la U.R.S.S. i de les noves democràcies populars lluiten per la pau i per una democràcia veritable, res no podran els intents dels imperialistes ni llur xantatge a la guerra, llurs provocacions grogleres i llurs maniobres destinades a espantar la gent de nervis debils.

L'aver donat a la classe obrera mundial, a les forces d'avantguarda de tots els països, plena consciència de llurs forces, haver-los mostrat el camí i l'exemple d'allò que es pot assolir gràcies a la lluita i a l'aplicació consegüent d'una teoria científica, el marxisme-leninisme, teoria que no es limita a explicar les coses i els fenòmens socials, sinó que proporciona les armes per a transformar el món, és un dels més grans mèrits de la Revolució Socialista d'Octubre i dels bolxevics, encapçalats per Lenin i Stalin.

En els 31 anys de la seva vida gloriosa, enfront de la més desfermada campanya antisoviètica i anticomunista, els obrers i els pagesos, tots els treballadors i els homes progressius del món miren amb esperança i fe cap al País del Socialisme, cap al Partit Bolxevic i el seu guia clarivident, el company Stalin, perquè saben que en ells tenen llurs millors i més consegüents amics i la garantia que les forces de la reacció i de l'imperialisme, les forces de la guerra i de l'opressió no podran assolir llurs objectius criminals. Al front del camp ant imperialista i democràtic, la Unió Soviètica és avui, igual que chir, el més poderós i ferm baluard de la pau.

Els pobles hispànics no oblidem ni oblidarem mai el poderós i desinteressat ajut que la Unió Soviètica els donà durant la guerra nacional revolucionària contra el feixisme i per la independència nacional d'Espanya. L'ajut i la protecció desinteressada

que ha donat i dona a milers d'infectats hispànics, educant-los en l'amor a Espanya i al seu poble, fent-ne enginyers, tècnics, obrers qualificats. Els pobles hispànics no podran oblidar mai la defensa consegüent que la Unió Soviètica ha fet i fa en el terreny internacional del dret dels pobles hispànics a llur llibertat i independència, no oblidaran mai que la U.R.S.S. és la nostra millor amiga i defensora més fidel.

Per això, com ha afirmat justament

el Buró Politic del Partit Comunista d'Espanya en el seu Comunicat que publicarem en aquest número: « El poble espanyol no empenyarà mai les armes contra la Unió Soviètica. » I això malgrat totes les maniobres de Franco i dels imperialistes, malgrat totes les combinacions dels capitalistes. Els pobles hispànics lluitaran i lluitaran al costat del camp ant imperialista i democràtic, al costat de la Unió Soviètica i de les forces de la democràcia i de la pau.

Sortint al pas d'una cínica provocació teixida contra la U. R. S. S. Una Carta Oberta d'Alejandro CASONA

El setmanari « Espana Republicana », de l'Argentina, en el seu número del 30 de maig publicà la següent carta oberta enviada per l'escriptor Alejandro Casona a la direcció de l'esmentat periòdic: « Senyor Director d'« Espana Republicana ».

Molt distingit amic: Dolorosament sorprès, acabo de llegir la nota inserida en el darrer número d'« Espana Republicana », titulada « Els nens espanyols en el Paradís Soviètic » (les cometes subratllen innecessàriament la intenció del llo). Amb tota la lleialtat que vós em volveu reconèixer, amb l'autoritat moral que la meua condició pública de republicà democrata pugui mereixer, amb el dolor d'un amic que amb vós i la vostra labor comparteix tant emoció fraterna, com amb el dolor que no expressi des d'aquestes mateixes columnes la meua terribil i incondicional condemna per haver donat espaldar a aquesta nota que considero que és una taca al noble historial d'« Espana Republicana » i una fortorpida i indigna (trist destí!) a ésser reproduïda amb alegria per la premsa franquista.

No m'uneix al poble rus cap lligam superior als de la deguda gratitud envers els pobles que en l'hora de la desgràcia varen acollir espanyols sense territori i que varen mantenir la justícia de la nostra causa en el litigi internacional. No pertanyo indirectament ni directament al Partit Comunista, ni fine altres lligams polítics que l'adhesió increhantable envers el meu poble i la meua fe en els seus destins de la Democràcia. Si avui protesto en veu alta és perquè crec que en aquesta malaurada nota queda gretament i innegablement demostrada la manca de justícia que són tota la meua i la nostra lluita.

Hom no pot enganyar-se quant al seu abast. Tal com està redactada, és prou volor fer créure al lector desprevingut que cent catòrics nens espanyols han estat voluntàriament i barbàricament sacrificats en el país que els havia de protegir. S'hi parla d'ensenyants a la seva defunció i l'ogre els va devorar després de torturar-los i llançar-los a la meua de malalties i misèries. Aquest és simplement el conte, tan exemplar que — com reconec el mateix cronista — no necessita moral. I el més inoït és que, en narrar la fàbula, el fabulista ens va proporcionar els detalls que ficcionalment posen de relleu el griller de la intriga i el cínic cinisme de la intenció.

Què és el responsable? Quan els fills dels paletes es moren de tuberculosi i fam a ningú no se li acut donar la culpa als paletes, sinó a aquells que impedeixen que la llei i el pa arribin a casa del paleta. En la guerra total de terra cremada que Rússia és va veure obligada a haver d'acceptar per a defensar la seva supervivència, com a lligam de la nostra passada les democràcies occidentals, l'Infernal de col·lites, el segador de blat verd, el lladre de la llei i el pató un nom universalment conegut: l'ogre és diu Hitler. Aquests cinquanta sis nens espanyols (els centenars de milers de nens russos que sucumbiren per aquesta mateixa raó) pertanyen a la macabra llista de la Bèstia Gris. Voler simular que ens equívquem d'ogre és una manera covarda de judar l'ogre. I si el cronista vol extreure d'aquest

capítol una moral honrada, aquesta podria ésser: « És un gran poble que mentre va tenir pa el va compartir amb els nostres fills, i quan no en va tenir va compartir amb ells la seva misèria. »

Altres quatre petits espanyols varen caure víctimes dels bombardeigs. I com que està abastament demostrat que el bombardeig de les ciutats russes no l'ordenava Moscou sinó Berlín, no hi ha altre remei que afegir aquestes quatre morts a la llista infàmia del feixisme i Heil Hitler!

Segueixen altres quatre que van morir del cor. Per què? El cronista no ho diu: ni és necessari. L'honor de la guerra, la seva pròpia presència, la seva sola imatge i el seu nom han destruït cors més madurs. Tampoc en aquest cas no és difícil assenyalat el culpable sense por a equivocarnos. Heil Hitler!

Altres vuit varen morir, segons l'inefable expressió del cronista, « per causes desconegudes i sis més per accidents de treball o del tràfic ». La qual cosa no impideix, naturalment, que figurin en una pretesa llista acusadora. Com també hi figuren d'altres, víctimes de malalties tan típiques i arterosament russes com la meningitis, l'astúcia, la disenteria i l'apendicitis: més tots els inequívocament atribuïbles a la ortodoxia marxista. No comentem aquest capítol tot ell inclòs en el districte de l'estupidesa. Abordem en canvi i ara sí l'amb tot l'ànima i les tres únies apartats que poden obrir sincers interrogants.

Dotze espanyols han caigut en els fronts de guerra. Heu d'arri un fet greu i tallant. Si és veritat, caldran totes les preguntes i és exigible la resposta categòrica.

Aquests espanyols es trobaven en condició militar i el cronista no proporciona detalls oblidant-se de dir que fins a llur mort han passat prou anys per a convertir una infància en niyanoria. Varen incorporar-se a la lluita armada voluntàriament i obligats? Mantenen llur nacionalitat espanyola o havien adoptat la russa? No tracto de contestar: de manera honrada sol·licito, car d'aquestes dades vitals m'he desentès i que ens trobem davant un esclavatge o un deute, i que una aparença de crim pugui convertir-se en un heroisme exemplar.

Dos foren assassinats. Per què? I si van morir a la presó. Per què?

Quan aquestes preguntes siguin contestades amb llibertat, i amb sinceritat, podrem obrir judici sobre víctimes i culpables. Fins quan aquell moment arribi i davant la terribil irresponsabilitat de tot l'holocaust, no passa d'ésser una vega gausosa amb el dit inclinat envers el Cànacs.

Senyor Director d'« Espana Republicana », senyors representants legítims del Poble i de la República a l'Exili: els que no ens hem deixat veure i la passió partidista: els que encara creiem en la veritat més forta que l'odi, els que hem dedicat una vida sencera d'escoles i llibres a la infància espanyola, exigim amb passió urgent, que aquestes preguntes siguin contestades. Vostaltres teniu el dret i el deure de fer-ho. Una vegada s'haurà assenyalat de manera responsable la culpabilitat, la nostra pedra serà la primera contra el criminal, sigui qui sigui i habilit en el país que habiti.

Aixecar, però, el cadàver d'un infant per a colpejar amb ell un adversari polític... això no! És una covardia que un bon espanyol mai no pot fer ni mai no pot perdonar.

Vostre i esperant, amb tots els meus respectes, Alejandro CASONA. Buenos Aires, 25 d'abril del 1948.

Grups artístics espanyols a la U. R. S. S.

ELS cercles artístics dels joves espanyols residents a la U. R. S. S. tenen ja una certa tradició. En el curs de sis anys han fet seriosos progressos, tant pel nombre de joves aplicats com per la qualitat de llurs artistes, ballarines i cantants.

Si comparem els nostres primers espectacles amb El retablo de las maravillas, de Cervantes, els primers números del nostre petit cor del 1946, es pot dir que hem donat passos fermes en el nostre camí de desenvolupament artístic i cultural.

En el curs d'aquests tres anys, les activitats dels nostres cercles han estat abundants i variades. El cercle teatral ha representat El retablo de las maravillas; la famosa comèdia de Lope de Vega. La dama boba; la popular sargueta de Breton. La Verberna de la Paloma; unes escenes de la

coneguda obra de l'autor soviètic Constantí Simonov. Sota els cançons de Praga; dos quadres de la vida dels joves espanyols a la U. R. S. S. i dos més de l'heroica lluita guerrillera a Espanya.

El cercle coreogràfic ha dut a cap també una gran activitat. Entre els

PER Carme URONDO alumna de l'Institut d'Enginyers de Ferrocarrils de Moscou

nousros balls que ha presentat cal destacar el del maldat viu ucraïnès, un altre hongarès, un polonès, un bolero, la jota aragonesa, una zambra, un ball juventil i la spata-danza.

El cor ha registrat darrerament un gran progrés en el seu desenvolupament artístic i avui compta en el seu repertori amb nombrosos cançons espanyols i russes.

Els primers temps, els nostres cercles aplegaven un nombre reduït de joves. Ara compten amb més de 100 joves estudiants i obres estajanovistes del centre de Moscou, sense incloure els cercles dels diversos districtes, de les Escoles d'Arts i Oficis i els de les cases infantils, els quals fan també una gran tasca artística.

En les festes i en les actes commemoratives de caràcter divers que hem celebrat d'abril fins a juliol, a la pàtria socialista, els nostres cercles artístics han actuat amb molt èxit. El dia 5 d'agost darrer es celebrà una festa per a commemorar el desè aniversari de la nostra arribada a la U. R. S. S. al Teatre Stanislavski, un dels millors de Moscou. En aquesta festa, el cercle teatral representà una adaptació d'El Sombrero de tres picos, de Pedro Antonio de Alarcón. El dia 8 d'agost s'efectuà un acte oficial organitzat per l'Universari de la nostra arribada. Després d'un miting en el qual els nostres joves expressaren llur agraïment i estimació al poble soviètic per haver fet de nosaltres dones i homes cultes, plens de salut i d'alegria, desfilaron per l'escenari, un darrer acte dels nostres cercles artístics que funcionen al nostre club

central de la capital soviètica. El quadre base, en el qual participà un centenar de joves, va tenir un gran èxit, així com les estampos de la vida dels joves espanyols a la U. R. S. S.

Aquestes representacions representen un progrés notable dels joves espanyols afiliats a l'Partit Arribarem infants i hem crescut. Tenim una carrera, un ofici, una professió i som forts físicament i moralment. Amb tot això volem ésser dignes del nostre estimat poble espanyol, que tan abundantment i heroicament lluita contra l'opressió feixista i per una Espanya lliure i democràtica.

Vull assenyalar que, malgrat que han passat onze anys des de la nostra arribada, la Unió Soviètica s'ha preocupat des del primer dia per conservar gelosament en nosaltres els nostres millors llibres nacionals i ens ha ensenyat, a miters de quilòmetres de la nostra pàtria, a estimar Espanya, a estimar la seva literatura, el seu teatre, el seu folklore, les seves danses, els seus costums, tota la seva herència literària, tot el que la nostra rica història té de progressista.

Per això ens sentim orgullosos de dues coses: d'ésser fills de l'heroic poble espanyol i d'haver-nos educat a la U. R. S. S.

Moscu, octubre del 1948.

Catalans! ESCOLTEU Ràdio Espanya Independent

Emet cada dia o les 4'30, 5'30, 6'30, 7'30 de la tarda per ondes de 19'5, 23, 34'2 metres. A les 8'30, 9'30, 10'30, 11'30 i 12'30 del vespre per ondes de 23, 29'2, 32'34, 40'4 i 46 metres i a totes les hores esmentades per ondes de 25'5 metres.

La presa de Mucden una gran victòria contra l'imperialisme

Discaute passat, les tropes de l'exèrcit popular de Manxúria, manades pel general Lin Fiao, van alliberar Mucden, darrera plaça forta que Txang Cai Xec conservava en aquesta província, amb la qual cosa s'ha obtingut, no solament una gran victòria de caràcter militar, ans bé política que tindrà a no dubtar unes conseqüències enormes en la marxa de la guerra que la Xina democràtica sosté contra l'imperialisme nord-americà.

Mucden, capital de Manxúria, és un ric centre industrial amb una població de més de 800.000 habitants i la seva pèrdua significa per a Txang Cai Xec la pèrdua de tota la província, les tropes del qual troben grans dificultats per a retirar-se després de l'esclafament de 12 divisions al sector de Ta Hu Txan.

La presa de Mucden ha permès a les forces democràtiques de tallar l'estret corredor que lliga Manxúria amb el mar, pel qual Txang Cai Xec comptava evacuar els 300.000 homes del seu exèrcit, la meitat dels quals es van rendir a les tropes de

Lin Fiao, de manera que, serà ben difícil que els vaixells enviats a Cuba corrent al port de Hn Cu puguin embarcar les restes de les 28 divisions derrotades que fugen a la desbandada.

Amb la qual cosa no és pas solament l'exèrcit de Txang Cai Xec el que ha estat derrotat a Manxúria, sinó l'exèrcit del Departament d'Estat per tal com instructors, material, equips i armament de l'exèrcit que ha capitulat a Mucden eren nord-americans, pagats amb dòlars; no més la carn era xinesa, xineses que avui en gran part s'han incorporat a l'exèrcit popular que allibera Xina de l'imperialisme i dels traïdors a Xina que voldrien mantenir-la en l'esclavitud mil·lenària contra la qual s'havia aixecat el gran Sun Ian Sen.

Mucden és, en tots conceptes, una gran victòria de tota la humanitat lliure i progressiva enfront dels desigms de marshallització del món, un estímul per a tots els pobles que lluiten i que encara no han estat alliberats.

ESCOLTEU Ràdio Moscú en català, els dissabtes a les 21'45 per ondes curtes de 19 i 25 metres. Ràdio Praga cada dia en castellà a les 21'30, 22'30 i 24'30 i en català els dijous a les 21'30 per ondes curtes de 21,41 metres. Ràdio Varsòvia en castellà, cada dijous i divendres a les 21'10 per ondes curtes de 48,26 metres.

PER saber ajudar la « massa » i guanyar la simpatia i la confiança de la « massa », no s'ha de tenir por de les dificultats, no tenir por dels ardis, de les travetes, de les ofenses, de les persecucions dels « agitadors » — els quals, essent uns oportunistes i nacional-xovinistes, estan, en la majoria dels casos, lligats a la burgesia i a la policia — i cal obligatòriament treballar allà on estan les masses. Cal saber fer tota mena de sacrificis, vencer els més grans obstacles per tal de portar a terme una propaganda i una agitació sistemàtica consegüent, tenaç, pacient, en els establiments, societats, unions, per molt reaccionàries que aquestes siguin, allà on es troba la massa proletària o semiproletària. » (Lenin, « Obres », vol. XXV, pàg. 197.)

ELS BACUNINISTES EN ACCIO

Memòria sobre la insurrecció d'Espanya l'estiu del 1873 per Frederic ENGELS

El 26 de juliol, Martínez Campos inicià l'atac contra València. Acl, la insurrecció havia sortit dels obrers. En escindir-se la Internacional dels obrers de València, el nou Consell federal fou traslladat a aquesta ciutat. Poc després de proclamar-se la República, quan ja es veïava la imminència dels combats revolucionaris, els obrers bacuninistes de València, desconfiant dels draps calents que els líders barcelonins els oferien amb frases ultrarromanes, van prometre als bacuninistes que farien a València, com a líders de la insurrecció, els obrers de la majoria i en tots els moviments locals. En esclatar el moviment cantonal, les dues fraccions es van llançar immediatament al carrer i, servint-se dels intransigents, van desallotjar les tropes. No s'ha sabut quina era la composició de la Junta revolucionària de València. Amb tot, pels informes dels corresponents de la premsa britànica, els bacuninistes van tindre un paper preponderant decisiu. Aquests mateixos corresponents parlaven dels insurrectes valencians amb un respecte ben diferent del dispensat a d'altres rebels, intransigents en llur majoria. Elogiaven llur disciplina i l'ordre que hi havia a la ciutat i pronosticaven una llarga resistència després de l'atac aeri. No es van voler sotmetre a València, una ciutat que, malgrat tot, resistí els atacs de la divisió de Martínez Campos des del dia 26 de juliol fins el 8 d'agost, és a dir, més temps que tot Andalusia plegada.

A la província de Múrcia, les tropes van ocupar sense cap resistència la capital del mateix nom. Després de prendre València, Martínez Campos marxà a Granada. No es van voler sotmetre a Granada, una ciutat que, malgrat tot, resistí els atacs de la divisió de Martínez Campos des del dia 26 de juliol fins el 8 d'agost, és a dir, més temps que tot Andalusia plegada.

IV ESCOLTEM ara l'informe de la « Nova Federació de Madrid », respecte tot aquest moviment: « A València s'havia de celebrar el segon diumenge d'agost un Congrés per a definir, entre altres coses, la posició que la Federació espanyola de la Internacional havia d'adoptar davant el moviment polític registrat a Espanya d'ençà del dia 14 de febrer, dia de la proclamació de la República. Però la desastrosa insurrecció cantonal, que fracassà tan lamentablement i en la qual van participar els internacionalistes amb entusiasme de gairebé totes les províncies sublevades, no solament va paralitzar les activitats del Congrés, ans també va desorganitzar també gairebé totes les Federacions locals i, així que, els seus components a tot l'odi i les persecucions que porta en ell un aixecament popular que s'inicià d'una forma vergonyosa i que fracassà... » « Quan va esclatar el moviment cantonal, quan es van constituir les Juntes, és a dir, els Govern

pedeix totes les nostres activitats. Finalment, a València, on el Govern ha sortit vencedor després de quinze dies de lluita, els internacionalistes que no havien estat d'amagar-se i el Consell federal està totalment dissolt.

Fins ací l'informe de Madrid. Com veiem, coincideix en tot amb el relat històric fet en les pàgines anteriors.

Examinem, doncs, el resultat de tota la nostra investigació:

1. Tan bon punt es van enfrontar una situació revolucionària seriosa, els bacuninistes es van veure obligats a llançar per la borda tot el programa que havien mantingut fins aquell moment. En primer lloc, sacrificaren llur dogma de l'abstenció política i, sobretot, de l'abstencionisme electoral. Després vingué el torn a l'anarquia, l'abolició de l'Estat i, en comptes d'abolir l'Estat, allò que van fer fou intentar d'erigir una sèrie de petits Estats nous. A continuació, van abandonar llur principi seccional que els obrers no havien de participar en cap revolució que no perseguís la immediata i completa emancipació del proletariat i van practicar un moviment el caràcter purament burgès del qual no es tractava pas d'amagar. Finalment, van clavar una bufetada a llur credo acabat de proclamar i segons el qual la instauració d'un Govern revolucionari no era més que un nou engany i una nova tranyuda de la classe obrera i es van instal·lar comodament a les Juntes governamentals dels diferents Cantons i a més, gairebé sempre, com una minoria impotent, neutralitzada i políticament explotada pels burgesos.
2. Renegant dels principis que havien vingut predicant sempre, ho van fer de la manera més covarda i més mentidera i sota la pressió d'una consciència culpable, sense que ni els propis bacuninistes ni les masses de treballadors, amb un pas a l'indiferència, no mentaven amb cap programa ni submissin ni renoument allò que volien. Quina fou la conseqüència natural de tot plegat? Que els bacuninistes entrassin tot moviment, com a Barcelona, o que es veiessin arrossegats a aixecaments isolats, irreflexius i estúpids, com a Alcoi i Santlúcar de Barrameda, o bé que quedessin a l'insurrecció calgués en mans dels burgesos intransigents, com va passar en la major part dels casos. Així, doncs, en passar als fets, els bacuninistes van demostrar que els seus principis revolucionaris es van traduir en mesures per a calmar els ànims, en aixecaments condemnats per endavant al fracàs o l'encadenament a un partit burgès que, a més d'exploitar i gignominiosament els obrers per als seus fins polítics els tractava a cops de pu.
3. L'únic que ha quedat dret dels anomenats principis de l'anarquia de la federació lliure de grups independents, etc., ha estat la dispersió sense mesura i sense sentit dels mitjans revolucionaris de lluita, la qual cosa va permetre al Govern de donar una ciutat darrera l'altra amb tropes insignificants i sense trobar a penes resistència.
4. El dia de festa — No solament la Secció espanyola de la Internacional — el mateix la fàcia que l'autèntica — ha estat embandida en l'entusiasme dels intransigents i avui, com a conseqüència d'aquesta ben organitzada — està de fet dissolta, sinó que, a més, se li atribueixen tot un seguit d'excessos imaginàries, sense la qual cosa els filisteus de tots els països no poden concebre un aixecament obrer, amb la qual cosa s'ha fet impossible, tal vegada per molts anys, la reorganització internacional del proletariat espanyol.
5. En terna paraula: els bacuninistes espanyols ens han donat un exemple insuperable de com NO s'ha de fer una revolució.

